

ІСТОРИЧНИЙ НАРИС УНІВЕРСИТЕТУ

PHYSIOLOGIA

ANATOMIA

HISTOLOGIA

16 листопада 2014 р. наукова спільнота України, громадськість міста Львова та регіону урочисто відзначатиме 230-ті роковини від дня заснування (1784 р.) Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького. Цій даті передував тривалий період становлення та розвитку, внаслідок якого навчальний заклад здобув заслужений авторитет і визнання світової громадськості як провідна університетська школа підготовки лікарів та провізорів, наукових кадрів вищої кваліфікації незалежної України. Хронологію історичного розвитку ЛНМУ можна умовно поділити на п'ять етапів:

- австрійський (1784–1870);
- польський (1870–1939);
- німецький (1942–1944);
- радянський (1939–1941, 1944–1991);
- український (від 1991 р.).

Означені періоди великою мірою корелювали, хоч і не співпадали цілком, з перебуванням Львова у складі різних країн – Австрії, Польщі, Радянського Союзу та незалежної Української держави.

ВІХИ ІСТОРІЇ

Передумови створення Львівського медичного університету були закладені привілеєм короля Польщі Яна II Казімежа від 20 січня 1661 р., унаслідок якого Львівська єзуїтська колегія була піднесена до рангу академії з наданням статусу університету у складі чотирьох факультетів: теології, права, філософського та медичного. Але повноцінний медичний факультет аж до закриття навчального закладу в 1773 р. так і не був створений.

У 1772 р. Королівство Галичини і Лодомерії (колишнє Галицько-Волинське князівство) у результаті першого поділу Польщі увійшло до складу Австрійської імперії. Цього ж року у медицині Галичини, і Львова зокрема, сталася важлива подія. За рекомендаціями знаного представника австрійського просвітництва, лейб-медика та довіреного радника Імператриці Марії-Терезії Герарда ван Звітена система охорони здоров'я та медичної освіти на всій території Австрійської монархії підлягала реформуванню: запроваджувалася державна система охорони здоров'я, у зв'язку з чим було припинено діяльність цехів цирульників, а всі медики-практики мали пройти обов'язкову державну кваліфікаційну атестацію.

Реалізувати означену концепцію на теренах Галичини було доручено випускнику медичного факультету Віденського університету, галичанину за походженням Андреасу Крупінські. Він очолив Медичний колегіум (Collegium Medicum), якому належало провести переатестацію та нострифікацію практикуючих лікарів, хірургів і акушерок,

а також організувати підготовку медичних працівників за австрійським зразком. За 12 років існування Медичного колегіуму (1773–1785) було підготовлено 60 хірургів та акушерок, а також створено підґрунтя для заснування медичного факультету університету.

Урочисте відкриття медичного факультету у складі відновленого згідно з патентом Імператора Йозефа II Львівського університету відбулося 16 листопада 1784 р.

Історичні герби Львівського університету та його чотирьох факультетів (1784)

Тоді було прочитано першу інавгураційну лекцію з медицини — з того моменту почалася історія теперішнього Львівського національного медичного університету. Протягом 1784–1785 навчального року Медичний колегіум та медичний факультет співіснували, а з 1785 р. медичних фахівців вищої кваліфікації готували виключно на медичному факультеті освітнього закладу, який за іменем його засновника — Імператора Йозефа II — отримав назву Львівського Йозефінського університету.

Відкриття цієї навчальної установи відбулося у приміщенні секуляризованого монастиря ордену Тринітаріїв. Це був великий комплекс триповерхових будівель, розміщений між нинішніми вулицями Театральною (район будинку № 22) та Краківською. Унаслідок секуляризації до університету відійшов також костел Тринітаріїв, на фундаментах якого згодом було побудовано Преображенську церкву. За задумом австрійського уряду вищий навчальний заклад королівського столичного міста Львова мав забезпечити підготовку лікарів і фармацевтів для провінції Галичини та Лодомерії.

Для навчання студентів медичного факультету було створено великий анатомічний музей, хімічну лабораторію, придбано необхідні інструменти й обладнання, розпочалося комплектування університетської бібліотеки. Тогочасною клінічною базою став шпиталь святого Лазаря, що на вул. М. Коперника, в якому раніше практикував і проводив свої виклади протомедик Галичини, керівник Медичного колегіуму Андреас Крупінські. Першим деканом факультету (1784–1786) був обраний професор Бурхард Швіверек. Він же упродовж

Андреас Крупінські (1744–1783), протомедик Галичини

1786–1787 та 1798–1799 рр. виконував обов'язки ректора університету.

Термін навчання на медичному факультеті складав чотири роки (після дворічної підготовки із загальнонаукових дисциплін на філософському факультеті). Загалом у 1789 р. навчалася 56 студентів, працювало вісім кафедр (п'ять теоретичних і три клінічні). До 1791 р. формування факультету, в основному, було завершено. Підготовка фармацевтів була виокремлена в однорічний спецкурс. Протягом 1791–1795 рр. у Львівському університеті присвоєно титули: доктора медицини і хірургії — п'ятьом особам, магістра хірургії — 28, магістра фармації — 13 особам.

У 1805 р. через геополітичні зміни, зумовлені Наполеонівськими війнами, Львівський університет було перенесено до Кракова, але у приміщеннях медичного факультету продовжував функціонувати Медико-хірургічний інститут, який, однак, не надавав титулу доктора медицини, а лише магістра хірургії та акушерства. Варто зауважити, що привілеєм надавати титул доктора медицини на той час користувався тільки столичний Віденський університет. Для отримання цього звання після завершення шестирічного навчання, наприклад, у Львові, Будапешті чи Празі, потрібно було пройти однорічне стажування у Відні та захистити там дисертаційну працю.

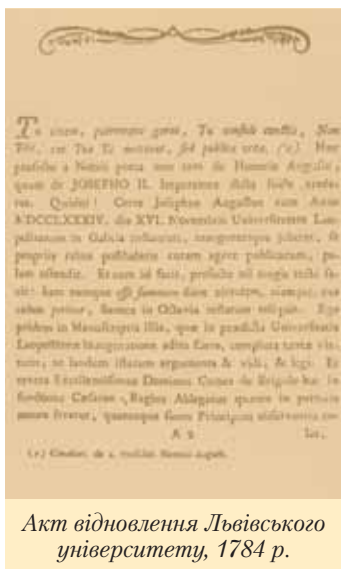
Йозеф II Габсбург (1741–1790), імператор Священної Римської імперії

У 1817 р. Імператор Франц I підписав патент про відновлення Львівського університету у складі трьох факультетів (теології, філософії та права), при якому, як аналог медичного факультету, продовжував функціонувати Медико-хірургічний інститут. Швидко поповнювалася бібліотека навчального закладу, яка згодом налічувала 50 тис. томів медичних праць різними мовами, включала багато рідкісних видань.

Починаючи від 1830 р. студенти медицини слухали курс дентіатрії — науки зуболікування: так було закладено основи майбутнього стоматологічного факультету. Першим професором дентіатрії номінований Карл Каліга, автор опублікованого в 1838 р. у Відні підручника «Про хвороби зубів та способи їх лікування». Послідовником професора Каліги упродовж 1842–1872 рр. був професор дентистики Вінценті Штраскі.

Протягом 1784–1850 рр. на медичному факультеті та у Медико-хірургічному інституті за спеціальною однорічною програмою навчалися і складали кваліфікаційні іспити помічники аптекарів — це було обов'язковою передумовою для отримання ними дозволу на відкриття аптеки. Відтак цей період можна вважати початком університетської підготовки у Львові дипломованих фармацевтів.

Під час революційних подій 1848 р., коли у Львові почалося повстання проти Австрійської монархії, університет

Акт відновлення Львівського університету, 1784 р.

Патент Йозефа II про відновлення Львівського університету від 21 жовтня 1784 р.

був майже цілковито знищений. Для придушення повстання генерал Гаммерштайн піддав центр міста гарматному обстрілу, внаслідок якого були вщент зруйновані будинки університету і костел. Пожежа знищила надбаня навчального закладу, з великої бібліотеки вдалося врятувати лише біля 13 тис. книг. Згодом руїни будівель були передані українській громаді міста. На місці старого Йозефінського університету постав Народний дім, а на місці костелу — Преображенська церква.

У 1848–1849 навчальному році заняття були призупинені, а протягом першої половини 1850 р. вони відбувалися у приміщеннях Львівського магістрату. Влітку 1850 р. університетові було передано великий корпус секуляризованого та перебудованого єзуїтського конвікту (нині він розташований по вул. Грушевського, 4). Сюди перебазувалися кафедри Медико-хірургічного інституту. До освітнього закладу відійшов також прилеглий костел ордену Тринітаріїв. Останній став університетським храмом, в якому проводилися урочисті інавгурації початку навчального року. У зв'язку з реформуванням вищої медичної освіти в Австро-Угорській імперії у 1875 р. Медико-хірургічний інститут був закритий, загалом проіснувавши близько 70 років.

Серед визначних представників Львівського університету австрійського періоду — професори медичного факультету та Медико-хірургічного інституту Франц Бабель, Йозеф Беррес, Бенедикт Вагнер, Бальгазар Гакет, Йоган Гільденбранд, Адальберт Духек, Карл Каліга, Франциск Мазох, Юліус Планнер, Томаш Седей, Бурхард Шіверек та інші. Зокрема, імена Бальгазара Гакета та Бурхарда Шіверек були увічнені у ботанічних назвах рослин: Гакетія педікуляріс родини «Гакетія», Шіверекія подільська та Шіверекія мінлива родини «Хрестоцвітих». Через 150 років після відкриття Юліусом Планнером рідкокристалічного стану матерії (1861) рідкі кристали

Франц-Йозеф I (1830–1916), імператор Австрії (Австро-Угорщини), 1848–1918

знайшли широке застосування у техніці — під час виготовлення екранів телевизорів, моніторів комп'ютерів, лазерів тощо.

Унаслідок революційних подій 1848 р. та низки освітніх реформ, проведених в Австрійській імперії у наступному році, філософський факультет за статусом був прирівняний до інших факультетів університету. Тут домінували два наукові напрями: філософсько-історичний та філологічно-природничий. Так були створені передумови для подальшого реформування вищої фармацевтичної освіти. Тож 8 листопада 1853 р., згідно з патентом Імператора Франца Йозефа I, на філософському факультеті Львівського університету відкрито фармацевтичне відділення з дворічною навчальною програмою та правом надавати випуск-

никам титул магістра фармації.

Постійні заняття з фармації розпочалися 1 жовтня 1854 р. у головній будівлі університету на вул. Грушевського, 4. Через два роки у Львові відбувся перший випуск фармацевтів. Слухачі фармацевтичного відділення мали статус екстраординарних, адже вимоги до кандидатів на навчання не передбачали наявності у них повної середньої освіти й атестата зрілості. Для організації занять із хімії на належному рівні для майбутніх фармацевтів коштом Галицького намісництва у 1851 р. була обладнана окрема хімічна лабораторія.

Упродовж 1854–1869 рр. підготовку провізорів забезпечували природничі кафедри філософського факультету; спеціальну дисципліну — фармакогнозію — викладав професор Медико-хірургічного інституту Ігнац Гавранек. У 1869 р. на цьому факультеті була організована окрема кафедра фармакогнозії, яка стала першою власне фармацевтичною кафедрою. У 1895 р. професор Броніслав Радзішевські заснував кафедру органічної та фармацевтичної хімії.

Під впливом революційних подій 1848 р. австрійський уряд вжив заходи, спрямовані на розширення повноважень регіонального самоврядування. Результатом такої політики стало скликання у 1861 р. Галицького крайового сейму, якому були делеговані права для вирішення господарських, фінансових, освітніх та інших справ регіону. Наступним кроком було запровадження у 1869 р. у державних установах Галичини замість німецької польську мову як урядову. Того ж року діловодство та навчання у Львівському університеті теж було переведене з німецької мови на польську; німецькомовні викладачі виїхали до австрійських земель; переважну більшість професорсько-викладацького складу і студентів становили поляки. До 1870 р. полонізація Львівського університету була в основному завершена.

9 вересня 1894 р., відповідно до Імператорського патенту від 25 жовтня 1891 р., у складі Львівського університету відбулося відновлення медичного факультету.

Професори та випускники фармацевтичного відділення Львівського університету, 1878 р.

На урочистостях був присутній імператор Франц Йозеф I. Він власноруч заклав замковий камінь корпусу анатомії, гістології та фізіології. У 1896 р. до експлуатації був уведений корпус патологічної анатомії, судової медицини, загальної та експериментальної патології. У 1900 р. завершено будівництво сусіднього корпусу фармакології, медичної хімії та гігієни. Протягом 1897–1899 рр. на нинішній вул. Некрасова, 4 були споруджені й обладнані корпуси кафедр і клінік: внутрішніх хвороб (1897), хірургічних хвороб (1897), акушерства та гінекології (1899). У 1912 р. відкрито сім корпусів клініки інфекційних хвороб по вул. Пекарській, 54. Завершив створення єдиного комплексу будівель медичного факультету корпус клініки дерматовенерології, зведений 1914 р. за адресою вул. Пекарська, 69. Варто зауважити, що 14 корпусів теоретичних і клінічних кафедр медичного факультету, які були споруджені протягом 1894–1914 рр., ось уже майже століття без істотної перебудови безперервно виконують функції навчальної, наукової і клінічної бази Львівського медичного університету. У 1913 р. професор Антоній Цешиньскі відкрив Інститут стоматології — попередник майбутнього стоматологічного факультету.

Передвоєнне двадцятиріччя (1894–1914) виявилось одним із найбільш плідних періодів історії медичного факультету: до анналів світової науки увійшли тест седиментації еритроцитів Бернацкого, електроенцефалографічні дослідження Бека, реанімаційні заходи на відкритому серці Пруса, операції резекції шлунку Ридигера, теорія виникнення рахіту Рачинського, шість іменних неврологічних симптомів Ожеховського, дві іменні хімічні реакції Радзішевського. Результати цих та інших піонерських досліджень Львівських учених — медиків, біологів та хіміків — були опубліковані у провідних європейських наукових журналах того часу: «Wiener Medizinische Wochenschrift», «Chemische Berichte», «Comptes Rendes Societe Biologie», «Nature» й ін. У цей же час були засновані базові кафедри медичного факультету і закладено основи для розвитку його сучасних наукових шкіл; вирости корифеї польської, а відтак — української медичної та фармацевтичної науки й освіти; виникли передумови для творення як польської, так і української наукової медичної та фармацевтичної термінології.

Під час окупації Львова російськими військами (1914–1915) Університет тимчасово не працював. Обов'язки ректора, який взяв на себе відповідальність за збереження унікального університетського майна, виконував професор Адольф Бек.

Після розпаду Австро-Угорської імперії і українсько-польської війни (1919–1920), у 1921 р. Львівському університетові було передано приміщення Галицького крайового сейму. У цій будівлі деякий час розміщувався деканат медичного факультету, куди абітурієнти подавали документи для зарахування до навчального закладу. Дещо пізніше, у 1938 р., граф Станіслав Бадені офірував у дар університету власний будинок із великою книгозбірнею (нинішня адреса — вул. Січових Стрільців, 6). Там тепер розташовується наукова бібліотека ЛНМУ імені Данила Галицького.

*Професори медичного факультету
Львівського університету, 1920 р.*

Реформування вищої медичної освіти та відновлення у Львівському університеті медичного факультету позначилося також на організації навчання фармацевтів. На зламі XIX і XX століть до підготовки останніх були залучені природничі кафедри філософського факультету та кафедра фармакології і фармакогнозії, яка функціонувала при медичному факультеті та була розташована у хімічному корпусі по вул. Пекарській, 52. Унаслідок розділення філософського факультету Львівського університету в 1924 р. на гуманітарний і математично-природничий, а також реформування вищої освіти на теренах міжвоєнної Польщі, рішенням ученої ради філософського факультету фармацевтичне відділення у Львівському університеті після завершення 1924–1925 навчального року було закрито.

З огляду на наполегливі клопотання фармацевтичної спільноти Галичини наприкінці 1929–1930 навчального року, фармацевтичний відділ із чотирирічною програмою навчання був відновлений у складі медичного факультету. Для розміщення його базових кафедр коштом фармацевтів Галичини у 1931–1932 рр. за адресою вул. Пекарська, 52 зведено двоповерхову будівлю фармацевтичного корпусу — Collegium Pharmaceuticum. У ній розмістилися дві кафедри — фармацевтичної й органічної хімії і практичної фармації. Кафедра ботаніки та фармакогнозії спочатку була розташована у хімічному корпусі по вул. Пекарській, 52. У 1935 р. власним коштом тогочасного керівника кафедри, професора Тадеуша Вільчинського на території саду лікарських рослин по вул. Пекарській, 73 збудовано окремий одноповерховий будинок, до якого було перенесено кафедру ботаніки та фармакогнозії.

Серед найвідоміших представників польського періоду історії Львівського університету — світової слави професори Адольф Бек, Едмунд Бернацкі, Богуслав Бобраньскі, Станіслав Бондзиньскі, Рудольф Вайгль, Тадеуш Вільчиньскі, Генрик Гальбан, Антоній Глюзіньскі, Францішек Гроер, Бенедикт Дибовскі, Генрик Кадий, Зигмунд Клеменсевич, Владзімеж Лукасевич, Антоній Марс, Емануель Махек, Владислав Неміловіч, Вітольд Новіцкі, Казімеж Ожеховскі, Якуб Парнас, Леон Попельскі, Ян Прус, Броніслав Радзішевскі, Ян Рачиньскі, Роман Ренцкі, Людвік Ридигер, Владзімеж Серадзкі, Владислав Шимонович,

Інавгурація Станіслава Лема як почесного доктора ЛНМУ

Виставка-продаж в Університеті підручників видавництва Elsevier

Гілярій Шрам, Антоній Цешинські, Антоній Юраш та інші.

Підсумком освітньої діяльності медичного факультету за 1784–1939 рр. стала підготовка понад 3000 докторів медицини та близько 1200 магістрів фармації.

Через те, що польська адміністрація негативно ставилася до факту навчання у Львівському університеті українців, велика частина молодих представників українського населення краю була змушена шукати можливості здобути вищу освіту за межами Галичини — у Відні, Варшаві, Вроцлаві, Познані, Празі тощо. Своєрідною формою боротьби української спільноти за свої права стало створення і функціонування у Львові упродовж 1920–1925 рр. Українського таємного університету з медичним відділом у його складі. Видатними популяризаторами і провідниками українського вектора у вищій медичній освіті Галичини були народний професор, проректор Українського таємного університету Маріян Панчишин, декан медичного відділу Іван Куровець та голова Українського лікарського товариства Максим Музика.

Фундаментом для їхньої діяльності стала самовіддана жертвна праця доктора Євгена Озаркевича — ініціатора створення і першого голови лікарської комісії НТШ та редактора її друкованого органу — «Лікарського збірника» (1898–1901), організатора і першого голови (1910) Українського лікарського товариства у Львові, співзасновника першого українського науково-популярного журналу «Здоров'я» (1912), ініціатора заснування і керівника (1903–1914) української амбулаторії «Народна лічниця».

Саме Євген Озаркевич, як один із творців української медичної термінології, започаткував у Львові (1910–1914) викладання медичних дисциплін українською мовою.

Після входження Західноукраїнських земель до складу Української Радянської Соціалістичної Республіки, у грудні 1939 — січні 1940 рр., медичний факультет був виокремлений зі складу Львівського університету та реорганізований у Львівський державний медичний інститут (ЛДМІ) з двома факультетами — лікувальним і фармацевтичним.

Тоді ж була проголошена та почала втілюватися в життя концепція українізації вищої освіти: вперше за 150 років панівною в середовищі студентства Львова стала українська мова. Перші організаційні накази по Львівському державному медичному інституті задекларували збереження структури, викладацького та допоміжного персоналу медичного факультету Львівського університету.

Провідними кафедрами лікувального факультету залишалися кафедри нормальної і топографічної анатомії, гістології та ембріології, нормальної фізіології, біохімії, фармакології, загальної гігієни, історії медицини, патологічної анатомії, судової медицини, патологічної фізіології, мікробіології, внутрішніх хвороб, інфекційних хвороб, хірургії, акушерства та гінекології, педіатрії, неврології, психіатрії, оториноларингології, офтальмології, дерматовенерології, а також Інститут стоматології.

Базовими для фармацевтичного факультету стали три кафедри фармацевтичного відділу медичного факультету періоду 1930–1939 рр.: фармацевтичної та органічної хімії, ботаніки і фармакогнозії, практичної фармації (технології лікарських форм та галенових препаратів). Кафедра медичної хімії була поділена на три дочірні: теоретичної (загальної та неорганічної) хімії з курсами аналітичної, фізичної і колоїдної хімії; органічної хімії; біохімії. Створено також дві нові кафедри — судової хімії та фізики.

На початку німецької окупації Львова, у ніч із 3 на 4 липня 1941 р., без суду та слідства були страчені гестапо провідні професори Львівського університету, серед яких — професори ЛДМІ: Генрик Гіларович, Ян Грек, Владислав Добжанецькі, Станіслав Мончевські, Вітольд Новіцкі, Тадеуш Островські, Станіслав Прогульські, Роман Ренцкі, Владзімеж Серадзкі, Адам Соловій, Антоній

Інтер'єр читального залу наукової бібліотеки ЛНМУ

Цешинські. Ще шестеро професорів — Адольф Бек, Андрій Ластовецький, Павел Остерн, Маріян Панчишин, Олександр Подолинський і Болеслав Ялови — трагічно загинули в часи окупації.

Згідно з розпорядженням німецької окупаційної адміністрації, 14 квітня 1942 р. було відновлено навчання у Львівському фармацевтичному інституті, а 20 травня 1942 р. — у Львівському медичному інституті. Провідну роль у відновленні вищої медичної світи у Львові періоду 1942–1943 рр. відіграв Народний професор Маріян Панчишин. Навчальні програми обох закладів принципово не відрізнялися від передвоєнних і були ідентичними з програмами німецької вищої медичної та фармацевтичної освіти. У червні 1942 р. в медичному інституті навчалося 722 студенти, у фармацевтичному — 125. Викладання проводилося польською, українською або німецькою мовами, серед науково-педагогічних працівників і студентів значно більший відсоток (порівняно з довоєнним періодом) належав українцям.

Спершу медичний і фармацевтичний інститути функціонували відокремлено, але у квітні 1943 р. їх було об'єднано під спільною назвою — «Державні медико-природничі фахові курси у Львові». Провідними представниками викладацького корпусу цього періоду були Борис Андрієвський, Євген Вергипорох, Максим Музика, Роман Осінчук, Маріян Панчишин, Василь Плющ, Олександр Подолинський, Валентина Радзимовська. Світове визнання здобув науковий доробок Рудольфа Вайгля — номінанта на Нобелівську премію у галузі медицини за розробку вакцини проти сипного тифу.

1 жовтня 1944 р., через два місяці після визволення міста від німецької окупації, у Львівському державному медичному інституті розпочався новий навчальний рік. Повоєнний радянський період його історії супроводжувався подальшою українізацією, розбудовою кафедр і факультетів, збільшенням кількості студентів та науково-педагогічних працівників. Перший набір студентів у 1944 р. складав 1062 особи. Упродовж 1945–1947 рр. більша частина науковців і викладачів польського походження виїхала до Польщі. На їхнє місце прибували професори зі сходу України або інших регіонів Радянського Союзу.

Поступово зростала кількість кафедр і факультетів. Так у 70-ті рр. ХХ ст. до складу ЛДМІ входило сім факультетів: лікувальний, педіатричний та санітарно-гігієнічний (обидва відкриті у 1951 р.), удосконалення лікарів і провізорів (заснований у 1955 р.), стоматологічний (створений у 1958 р.), фармацевтичний, факультет іноземних студентів (сформований у 1962 р.). Збудовано два навчальні корпуси, шість студентських гуртожитків. Кількість студентів досягла 5 тис. осіб. Були відкриті нові кафедри, характерні для радянської вищої школи, — історії Комуністичної партії, філософії та наукового комунізму, політекономії, військової підготовки, фізкультури, російської мови. У 1959 р. клініки були відокремлені від медінституту і перетворені у Львівську обласну клінічну лікарню.

На факультетах медико-профілактичного спрямування організовані кафедри пропедевтичної, факультетської, шпитальної терапії; пропедевтичної, факультетської,

Львівська обласна клінічна лікарня — база низки клінічних кафедр університету

шпитальної хірургії; пропедевтичної, факультетської та шпитальної педіатрії, дитячої хірургії; чотири кафедри гігієни — загальної, соціальної, гігієни праці та харчування; низка інших вузькоспеціалізованих кафедр і курсів. На стоматологічному факультеті були створені кафедри терапевтичної, хірургічної, ортопедичної стоматології, а на фармацевтичному — кафедра економіки та організації фармацевтичної справи. Внаслідок такої розбудови загальна кількість кафедр Львівського державного медичного інституту перевищила 70.

10 грудня 1984 р. на відзначення заслуг у підготовці лікарів і провізорів, ЛДМІ був нагороджений орденом Дружби народів.

До найвідоміших представників навчального закладу радянського періоду належать професори Роман Барилляк, Володимир Василенко, Тимофій Глухенький, Анатолій Гнатишак, Михайло Даниленко, Ірина Даценко, Євдокія Детюк, Андрій Дибан, Михайло Дубовий, Сергій Ігнатів, Георгій Караванов, Олександр Коваль, Гаврило Ковтунович, Степан Коржинський, Василь Крамаренко, Леонід Кузменко, Юрій Кулачковський, Любов Ладна-Роговська, Любомира Луцик, Андрій Любомудров, Олександр Макарченко, Степан Мартинів, Влас Мартинюк, Максим Музика, Володимир Омельченко, Євген Панасюк, Дмитро Панченко, Роман Піняжко, Павло Подорожний, Валентина Позднякова, Яків Склярів, Богдан Собчук, Анна Столмакова, Леонід Тимошенко, Микола Туркевич, Георгій Чучмай, Ісак Шапіро, Борис Штабський та інші.

17 жовтня 1996 р. постановою Кабінету Міністрів України Львівський державний медичний інститут одержав статус вищого навчального закладу IV рівня акредитації і був перейменований у Львівський державний медичний університет. 21 жовтня 1998 р. навчальному закладу присвоєно ім'я Данила Галицького, першого короля Русі-України. 21 серпня 2003 р. Указом Президента України Львівському державному медичному університетові імені Данила Галицького, зважаючи на загальнодержавне і міжнародне визнання його діяльності, вагомий внесок у розвиток національної освіти та науки, було надано статус національного медичного університету.

Отже, відповідно до змін геополітичної ситуації на теренах Галичини назва навчального закладу неодноразово

*Конференція студентів
фармацевтичного факультету*

*Лабораторне заняття студентів
фармацевтичного факультету*

змінювалася: медичний факультет Львівського Йозефінського університету (1784–1805); Медико-хірургічний інститут (1805–1875), фармацевтичне відділення філософського факультету (1854–1919), медичний факультет (1894–1919) Львівського університету імені Франца І; медичний факультет Львівського університету Яна Казімежа (1920–1939); Львівський державний медичний інститут (1939–1941, 1944–1984); Державні медико-природничі фахові курси у Львові (1942–1944); Львівський орден Дружби народів державний медичний інститут (1984–1996); Львівський державний медичний університет (1996–1998); Львівський державний медичний університет імені Данила Галицького (1998–2003); Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького (з 2003 р.).

Упродовж тривалого часу діяльність ЛНМУ неодноразово переривалася, або його науково-педагогічний склад зазнавав настільки істотних змін, що це могло трактуватися як втрата автентичності. Так, найбільших потрясінь навчальний заклад зазнав протягом 1805–1817 рр., коли Львівський університет було перенесено до Кракова, а у Львові діяв Медико-хірургічний інститут; упродовж 1875–1894 рр., коли медичний факультет не функціонував, а на філософському факультеті працювало лише фармацевтичне відділення; під час Першої та Другої світових воєн, коли діяльність університету призупинялася (1914–1918, 1941–1942). Починаючи від 1986 року,

16 листопада щорічно відзначається Актовий день Університету: цього дня проходить урочисте засідання Вченої ради, на якому один із провідних професорів виголошує Актову промову, відбувається присудження звань Почесного доктора та Заслуженого професора Університету. До цієї дати публікується річний огляд найвагоміших здобутків ЛНМУ.

Історичні події безпосередньо впливали на склад педагогічного колективу ЛНМУ: якщо керівники його кафедр та клінік на початкових етапах функціонування університету пройшли науковий вишкіл в університетах Відня, Праги або Кракова, то нове покоління вчених, що очолило кафедри навчального закладу після Другої світової війни, об'єднувало переважно вихідців зі східної України, Росії чи інших республік СРСР. Лише у 1970–1990 рр. серед науковців і викладачів ЛНМУ почали переважати вихованці власних наукових шкіл. Відповідно до політичної ситуації, складу професорів і студентів, змінювалася й мова викладання та наукових праць: із німецької (1784–1870) на польську (1870–1939), переважно українську (1939–1960), російську та українську (1960–1990), і знову українську (від 1991 р.).

Проте ані мова, ані національна, державна чи релігійна приналежність науково-педагогічного колективу Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького не можуть бути критерієм для поєднання в єдине ціле п'яти історичних періодів його розвитку. І лише наукові школи, — тобто спільноти вчених за ознакою їхньої фахової спеціалізації, які, як і сама наука, є аполітичними і наднаціональними, — можуть стати тим стрижнем, навколо якого об'єднуються наукові, освітні та виховні здобутки університету за весь час його функціонування. Не викликає сумніву і той факт, що незалежно від мови чи політичної орієнтації, головна мета діяльності більшості науковців-медиків та фармацевтів Львова ґрунтувалася на засадах клятви Гіппократа і була спрямована на збереження та поліпшення здоров'я всього населення Галичини, а не лише окремих його національних прошарків чи етнічних груп.

СЬОГОДЕННЯ УНІВЕРСИТЕТУ

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького — один із найстаріших і найбільших

*Теоретичний корпус
ЛНМУ імені Данила Галицького*

вищих медичних навчальних закладів України. До його складу входить 75 кафедр (зокрема, 49 клінічних), які формують шість факультетів:

– **медичний факультет № 1** (кафедри: акушерства та гінекології; гігієни і профілактичної токсикології; епідеміології; загальної гігієни з екологією; загальної хірургії; інфекційних хвороб; латинської та іноземних мов; нормальної анатомії; патологічної фізіології; поліклінічної справи, сімейної медицини та дерматології, венерології; променевої діагностики і терапії; пропедевтики внутрішньої медицини № 1; травматології та ортопедії; фізичного виховання та спортивної медицини; фтизіатрії та пульмонології; хірургії № 1);

– **медичний факультет № 2** (кафедри: внутрішньої медицини № 1; гістології, цитології та ембріології; дитячих інфекційних хвороб; дитячої хірургії; ендокринології; клінічної імунології та алергології; медицини невідкладних станів; медичної біології, паразитології та генетики; мікробіології; нормальної фізіології; патологічної анатомії і судової медицини; педіатрії; пропедевтики внутрішньої медицини № 2; пропедевтики дитячих хвороб; соціальної медицини, економіки та організації охорони здоров'я; фармакології; хірургії № 2);

– **стоматологічний факультет** (кафедри: внутрішньої медицини № 2; неврології; оперативної хірургії з топографічною анатомією; ортопедичної стоматології; оториноларингології; психіатрії, психології та сексології; стоматології дитячого віку; терапевтичної стоматології; хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії);

– **фармацевтичний факультет та факультет заочного навчання провізорів** (кафедри: біохімії; біофізики; загальної, біонеорганічної та фізколоїдної хімії; клінічної фармації, фармакотерапії і медичної стандартизації; організації та економіки фармації; технології ліків і біофармації; токсикологічної та аналітичної хімії; українознавства; фармакогнозії і ботаніки; фармацевтичної, органічної та біоорганічної хімії; філософії та економіки);

– **факультет післядипломної освіти** (кафедри: акушерства, гінекології та перинатології; анестезіології та інтенсивної терапії; гематології та трансфузіології; клінічної лабораторної діагностики; медичного права; медичної інформатики; невропатології та нейрохірургії; онкології та радіології; організації й економіки фармації та технології ліків; організації та управління охороною здоров'я; офтальмології; педіатрії та неонатології; променевої діагностики; психіатрії та психотерапії; реабілітації і нетрадиційної медицини; сімейної медицини; терапевтичної стоматології; терапії № 1 та медичної діагностики; медичного урології; фармацевтичної хімії; хірургії та ендоскопії; хірургічної та ортопедичної стоматології);

– **факультет іноземних студентів.**

Окремими структурними підрозділами університету є:
– Медичний коледж (створений у 2009 р.), який замінив факультет вищої медсестринської освіти, що функціонував при навчальному закладі упродовж 1996–2005 рр.;

Новозбудований корпус Стоматологічного медичного центру – база профільних кафедр стоматологічного факультету

Практичне заняття у Стоматологічному медичному центрі

- Стоматологічний медичний центр (будівництво і оснащення завершено у 2011 р.);
- Навчально-виробнича аптека;
- Наукова бібліотека;
- Анатомічний музей;
- Музей хвороб людини (включений до реєстру загальнонаціональних надбань);
- Ботанічний сад лікарських рослин;
- Віварій;
- Центральна науково-дослідна лабораторія та лабораторія промислової токсикології;
- Науково-дослідний центр із випробування нових протипухлинних засобів.

Сьогодні у ЛНМУ імені Данила Галицького працює близько 3000 осіб, серед яких понад 1200 науково-педагогічних працівників, 633 особи – співробітники Стоматологічного медичного центру, 56 – Медичного коледжу. До науково-педагогічного колективу належить 144 докторів наук, у тому числі 113 професорів, 620 кандидатів наук, серед них – 369 доцентів. Гордістю університету є 23 академіки, сім членів-кореспондентів академій різних рівнів та спеціалізації, 12 заслужених діячів науки і техніки України, сім заслужених працівників освіти України, 20 заслужених лікарів України, заслужений працівник фізичної культури і спорту, вісім лауреатів Державної премії України в галузі науки і техніки. Наймолодша генерація вчених навчального закладу об'єднує понад

Візит почесного доктора ЛНМУ, міністра охорони здоров'я Республіки Польща, професора Збігнева Релігі до ректора, професора Бориса Зіменковського

Підписання угоди про співпрацю між Львівським медичним університетом та Стамбульським університетом. Ректори Борис Зіменковський та Кемаль Алемдароглу, 2001 р.

300 здобувачів наукових ступенів кандидатів і докторів наук, 50 магістрантів, 70 аспірантів, близько 600 членів студентського наукового товариства.

Нині Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького — це сучасний багатопрофільний навчальний заклад із потужною матеріально-технічною базою, яка налічує 14 навчальних корпусів, Стоматологічний медичний центр (понад 2 тис. прийомів за зміну), Навчально-виробничу аптеку, 62 клінічні бази, дев'ять гуртожитків на 2850 місць, комплекс студентського харчування, спортивний комплекс, спортивно-оздоровчий табір. Його клінічні кафедри розташовані на базі обласних, міських, залізничних лікарень, диспансерів і лікувальних центрів міста Львова, Військово-медичного клінічного центру Західного регіону України, Львівського клінічного госпіталю Державної прикордонної служби. Філії кафедр факультету післядипломної освіти розміщені також у медичних закладах курорту Трускавець, міст Луцька та Рівного.

В анатомічному музеї, музеї хвороб людини, який включений до реєстру загальнонаціональних надбань, а також судово-медичному музеї зібрано понад 2,5 тис. унікальних експонатів. Колекція лікарських та рідкісних рослин ботанічного саду лікарських рослин, зразків лікарської рослинної сировини різних кліматичних зон, гербарій флори Поділля та Карпатського регіону налічують 3,5 тис. зразків. Фонд університетської бібліотеки

нараховує більше 530 тис. томів навчальної та наукової медичної літератури. Бібліотека має сучасне комп'ютерне обладнання, її зв'язок з іншими науковими бібліотеками Львова та доступ до інтернету забезпечують викладачів та студентів найновішою медичною інформацією і літературою.

Навчання фахівців в університеті здійснюється за наступними рівнями: підготовче відділення (для іноземців), молодший спеціаліст, спеціаліст, лікар-інтерн, провізор-інтерн, лікар-курсант ФПДО, клінічний ординатор, магістр, аспірант, докторант. Річний контингент студентів та слухачів університету складає понад 19 тис. осіб, з них — близько 5500 студентів, 70 слухачів підготовчого відділення, більше 1560 інтернів, 50 магістрів, 70 аспірантів, 70 клінічних ординаторів, близько 11 тис. курсантів ФПДО, понад 300 студентів медичного коледжу. Студенти усіх факультетів навчаються за кредитно-модульною системою. У 2011 р. відбувся перший випуск спеціалістів, підготовка яких здійснювалася з урахуванням вимог Болонського процесу.

Починаючи від 1961 р. університет готує спеціалістів для країн Європи, Азії, Африки й Америки. За 50 років тут здобуло вищу медичну чи фармацевтичну освіту більше 2,5 тис. іноземних громадян, які нині працюють лікарями та провізорами у багатьох державах світу. З 1997 р. розпочато навчання іноземних студентів англійською мовою. Зараз у стінах університету опановують медицину, стоматологію та фармацію, навчаються на підготовчому відділенні або проходять післядипломну спеціалізацію близько тисячі іноземців із 47 країн, з яких більше 600 навчається англійською мовою.

За 70 післявоєнних років контингент студентів збільшився у 2,5 рази; кількість професорів зростає у 12 разів, а доцентів — у 12 разів. Удвічі збільшилася кількість кафедр. Підготовлено близько 50 тис. фахівців, зокрема понад 38 тис. лікарів та більше 11 тис. провізорів. Лише протягом 1991–2011 рр. на факультеті післядипломної освіти пройшли післядипломну спеціалізацію або підвищили свою кваліфікацію близько 150 тис. лікарів і провізорів.

Студенти ЛНМУ імені Данила Галицького мають змогу опановувати основи наукових досліджень під керівництвом відомих учених, дослідників, продовжувачів славних традицій львівських медичних наукових шкіл: акушерсько-гінекологічної, біохімічної, гігієнічної, інфекціоністів, історії медицини і фармації, мікробіологічної, морфологічної, неврологічної, онкологічної, оториноларингологічної, офтальмологічної, патолого-анатомічної, патофізіологічної, педіатричної, психіатричної, стоматологічної, терапевтичної, фармакологічної, фізіологічної, фтизіатричної, хіміко-фармацевтичної, хірургічної.

Науковці університету виконують близько 60 науково-дослідних тем у різних галузях медицини і фармації. Серед основних напрямів наукової діяльності виділяють: пошук нових біологічно активних речовин — потенційних лікарських засобів; дослідження системного впливу пухлин на організм і терапії раку; діагностика, консервативне та хірургічне лікування хвороб серцево-судинної, нервової, ендокринної та сечостатевої систем, органів кровотворення, дихання, шлунково-кишкового тракту; комплексне ліку-

Ректор Університету професор Борис Зіменковський із випускниками, 2000 р.

вання хвороб пародонту; вивчення впливу чинників довкілля на організм та особливості терапії неінфекційних й інфекційних хвороб; основні хвороби матері і дитини; діагностика та лікування уражень головного мозку різного генезу; дослідження психологічних, соціальних, фармакологічних факторів реабілітації психічно хворих і значення нозогенних реакцій у структурі психічних захворювань; організація й управління охороною здоров'я та фармацевтичною забезпеченістю населення.

Результати наукових досліджень висвітлюються на сторінках вітчизняних і зарубіжних наукових журналів та збірників. Так за кількістю праць, опублікованих у міжнародних реферованих фахових виданнях, згідно з реєстром міжнародної бази даних Scopus, університет посів друге місце серед вищих медичних навчальних закладів та 14 місце в списку всіх вищих навчальних закладів України: кількість праць, індексованих у Scopus — 386, кількість цитувань — 1574, індекс Гірша — 24.

До кола визначних представників університету українського періоду його історії належать професори Віктор Андрищенко, Борис Білинський, Віктор Бесєдін, Цезар Боржівський, Валерій Вдовиченко, Олена Владзімірська, Ірина Влох, Борис Герасун, Мечислав Гжегоцький, Олег Гнатейко, Іван Готь, Тарас Заболотний, Євгенія Заремба, Дмитро Зербіно, Борис Зіменковський, Тимофій Калинюк, Анатолій Магльований, Валентин Макеєв, Леонід Маркін, Агнета Мостюк, Михайло Павловський, Борис Парновський, Віра Пирогова, Павло Скочій, Ніна Смоляр, Світлана Ткаченко, Ярема Томашевський, Валентина Чої'як, Володимир Шевага. Усі вони номіновані заслуженими професорами університету: для присвоєння цього почесного звання, запровадженого в ЛНМУ в 2005 р., науковець повинен працювати в університеті не

менш ніж 30 років, з них не менше десяти — на посаді керівника кафедри, а також підготувати десять чи більше кандидатів і докторів наук, тобто створити власну наукову школу.

Загальнонаціональним визнанням можна вважати обрання професора Дмитра Зербіно членом-кореспондентом НАН та академіком НАМН України; професора Михайла Павловського — академіком НАМН України; професорів Мечислава Гжегоцького, Бориса Зіменковського та Леоніда Маркіна — членами-кореспондентами НАМН України. Вагомі наукові здобутки професорів Зиновія Воробця, Олега Гнатейка, Дмитра Зербіно, Бориса Зіменковського, Любомира Кулика, Олександра Луцика, Михайла Павловського, Сергія Чукліна відзначені державними преміями України в галузі науки і техніки.

Упродовж 1991–2012 рр. працівники Львівського медичного університету захистили 110 докторських, 594 кандидатські дисертації та близько 600 магістерських робіт. Учене звання професора отримали 148, а вчене звання доцента — 540 осіб. За цей період співробітники навчального закладу видали 860 монографій, близько тисячі підручників і посібників, опублікували у фахових журналах понад 24 тис. статей. Щороку науковці отримують в середньому 70–80 патентів, готують 10–20 інформаційних листів, п'ять-десять методичних рекомендацій, подають 20–30 пропозицій до реєстру галузевих нововведень Міністерства охорони здоров'я України. Сьогодні в університеті функціонує аспірантура з 32 спеціальностей та докторантура з шести спеціальностей; заплановані і виконуються 60 докторських та 250 кандидатських дисертацій. Працюють п'ять спеціалізованих учених рад із присвоєння наукових ступенів кандидата та доктора наук із 11 спеціальностей.

Виступ народного танцювального ансамблю «Горицвіт» у Львівському оперному театрі імені Соломії Крушельницької

ЛНМУ імені Данила Галицького проводить активну міжнародну діяльність, спрямовану на вивчення та впровадження найкращого світового досвіду в галузі вищої медичної і фармацевтичної освіти та науки. Викладачі і науковці беруть участь у міжнародних конгресах, симпозиумах, проходять наукові стажування тощо. Щорічно підвищують свій професійний рівень близько 120 працівників університету, з них 10–20 — за кордоном.

Підписані і реалізуються угоди про співпрацю в галузі науки й освіти між Львівським національним медичним університетом імені Данила Галицького та 14 університетами Європи і Північної Америки: Ягеллонським університетом (Collegium Medicum) (Краків, Польща); Медичним університетом імені П'ястів Шльонських (Вроцлав, Польща); Медичним університетом імені Кароля Марцінковського (Познань, Польща); Медичним університетом імені Фелікса Скубічевського (Люблін, Польща); Шльонським медичним університетом (Забже, Польща); Гданським медичним університетом (Польща); Медичним університетом м. Лодзь (Польща); Медичним університетом м. Бялисток (Польща); Жешівським університетом (Польща); Віденським медичним університетом (Австрія); Софійським медичним університетом (Болгарія); Російським університетом дружби народів (Москва, Росія); Медичним університетом імені І. П. Павлова (Санкт-Петербург, Росія); Медичним центром Cedars-Sinai при Каліфорнійському університеті в Лос-Анджелесі (США).

Окрім реалізації вищевказаних міжуніверситетських угод, кафедри і лабораторії ЛНМУ співпрацюють із 44 науковими та клінічними установами Австрії, Бельгії, Великої Британії, Ірландії, Канади, Нідерландів, Німеччини, Польщі, Росії, США, Франції й інших країн.

Для відзначення особливих заслуг окремих громадян у розбудові університету, починаючи з 1994 р., у навчальному закладі щорічно до 16 листопада — Актового дня університету — проводиться номінація на звання «Почесний доктор» (Doctor Honoris causa). Відтоді воно було присвоєно 32 особам -знаним представникам вітчизняної та світової науки й освіти: Ахілю Хрептовському (США), Павлу Пундію (США), Шарлю Бейнцу (Бельгія), Роберту Гоцу (Швейцарія), Теодору Гельбріге (Німеччина), Мирославу Грецишину (США), Олександр Шалімову (Україна), Ігору Гуку (Австрія), Збігневу Релізі (Польща),

Альфреду Пріцу (Австрія), Казімежу Імеліньському (Польща), Станіславу Лему (Польща), Павлові Джулю (США), Ніні Деген (Німеччина), Фріду Оельшлегелю (Німеччина), Міхаелю Штарку (Німеччина), Ришарду Григлевському (Польща), Феріду Мюраду (США), Антонію Дзятковяку (Польща), Єжи Садовському (Польща), Бернару Айзенманну (Франція), Рішару Шнайдеру (Люксембург), Ульріху Екснеру (Швейцарія), Єжи Лоренцу (Польща), Леоніду Розенфельду (Україна), Зіновію Митнику (Україна), Володимир Вергелецькому (США), Анджею Ксьонжеку (Польща), Губертусу Фоссу (Німеччина), Мацею Курпішу (Польща), Александр Воробею (Білорусь), Ваньо Мітеву (Болгарія), Юрію Кундієву (Україна), Андрію Сердюку (Україна), Ісаку Трахтенбергу (Україна).

За участю науковців університету та при його фінансовій підтримці видаються: журнали — «Acta Medica Leopoliensia/Львівський медичний часопис», «Експериментальна та клінічна фізіологія і біохімія», «Клінічна фармація, фармакотерапія та медична стандартизація/Clinical Pharmacy, Pharmacotherapy and Medical Standardization», «Львівський медичний вісник», «Новини стоматології», «Медицина залізничного транспорту», «Імплантологія. Пародонтологія. Остеологія», «Світ ортодонції», «Алергія у дитини», «Гепатологія»; збірники наукових праць — «Лікарський збірник НТШ», «Актуальні проблеми профілактичної медицини»; всеукраїнські газети — «Alma Mater», «Народне здоров'я».

При навчальному закладі функціонують прес-центр, видавництва «Кварт» та «Леополіс», друкарня і відділ оперативної поліграфії, які здійснюють видання підготовленої працівниками наукової та навчально-методичної літератури. У доробку співробітників ЛНМУ імені Данила Галицького — переклад і опублікування українською мовою таких книг, як «Медичний словник Дорланда» (два видання), «Анатомічний атлас Неттера» (чотири видання), «Медична ембріологія за Лангманом», «Клінічна біохімія Ангельського», «Фізіологія людини Ганонга», атлас «Людина» Сміта та інших світових бестселерів у галузі біології та медицини.

Нині на балансі університету — дев'ять студентських гуртожитків, комплекс студентського харчування, який

Ансамбль «Медікус»

Заняття зі стрільби з лука

Спортивно-оздоровчий табір «Медик»

складається з чотирьох їдалень та п'яти буфетів. До послуг студентів і викладачів — спортивно-оздоровчий табір «Медик», що розташований на мальовничому березі озера Пісочне у селищі Шацьк на Волині.

До роботи зі студентами, інтернами, провізорами, лікарями-слухачами, лікарями-курсантами, клінічними ординаторами, аспірантами, докторантами для патріотичного, правового, екологічного виховання, формування у них моральних цінностей, соціальної активності та громадянської відповідальності, утвердження здорового способу життя, розвитку студентського спорту тощо залучені викладачі-куратори — науково-педагогічні працівники: 440 кураторів із 67 кафедр для роботи зі студентами, 90 кураторів з 11 кафедр для роботи у гуртожитках зі студентами і 157 кураторів з 20 кафедр ФПДО для роботи у гуртожитках з інтернами, лікарями-курсантами, аспірантами.

На високому рівні організовано дозвілля молоді. У ЛНМУ імені Данила Галицького працюють 40 колективів художньої самодіяльності, творчих об'єднань, клубів, гуртків, СТЕМів, з яких три мають високе звання народних: народний танцювальний ансамбль «Горицвіт», народна хорова капела «Музи Гіппократа», народний естрадний ансамбль «Медикус». Танцювальний ансамбль «Горицвіт» — лауреат багатьох національних і міжнародних фестивалів та конкурсів.

Спортивну роботу в університеті координує кафедра фізичного виховання та спортивної медицини, а також спортивний клуб. Заняття з різних видів спорту проводяться у 16 навчально-тренувальних групах, в яких постійно займається понад 300 студентів I–VI курсів усіх факультетів і близько 1500 студентів тимчасово. Навчально-тренувальні заняття відбуваються у спортивних залах універси-

тету; серед викладачів кафедри — заслужений працівник фізичної культури і спорту України, три відмінники освіти, два заслужені тренери України, три майстри спорту міжнародного класу і п'ять майстрів спорту України. У ЛНМУ функціонує 23 спортивно-громадські та оздоровчо-фізкультурні клуби, у яких займається більше 2800 студентів, працівників університету, дітей та інвалідів.

За показниками діяльності університет посідає провідні позиції у рейтингах вищих навчальних закладів України. Так на виставці «Сучасні заклади освіти — 2012» ЛНМУ імені Данила Галицького був нагороджений золотою медаллю і дипломом у номінації «Діяльність вищого навчального закладу з підвищення якості підготовки фахівців», дипломом «За активну роботу з модернізації системи освіти»; золотою медаллю і дипломом лауреата конкурсу «Інновації у використанні інформаційних технологій в освітньому процесі», а також конкурсу «Інновації у співпраці вищих навчальних закладів із ринком праці». За результатами рейтингу оцінювання діяльності вищих навчальних закладів, проведеного МОН України, університет посів друге місце серед вищих медичних навчальних закладів України та увійшов у «Топ–20 вищих навчальних закладів України».

Розбудова нашої держави неможлива без подальшого розвитку національної освіти, науки і культури. Для цього необхідні висококваліфіковані та національно свідомі молоді фахівці, формуванням яких займається вища школа. Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького, пройшовши складний історичний шлях свого становлення, гідно виконує цю високу місію і по праву посідає одне з провідних місць серед вищих медичних навчальних закладів України.

Пам'ятна монета, присвячена 225-й річниці створення університету